

Rozmluva S Větrem

Dissolving of Prodigy

TICHÝ PLÁČ SE KRAJEM NESE.
ČI LÍC TY SLZY SKRÁPÍ?
PROČ RUKA NĚHY TVÁŘE TÉ NEDOTKNE SE?
KOMU JSI DALA SRDCE,
ŽE TĚ NECHÁ TRÁPIT?

A JÁ SNAD STÁL NA PRAHU ŠTĚSTÍ,
VŠAK NYNÍ SÁM ZMÍRÁM BEZNADĚJÍ.
TÁŽI SE, PROČ KROKY MÉ VEDOU HNED NA SČESTÍ,
JEN ZA TO, ŽE I TOBĚ ŠTĚSTÍ PŘEJI?

I TOBĚ ŠTĚSTÍ PŘEJI.

I TOBĚ ŠTĚSTÍ PŘEJI.

TÁŽI SE VĚTRU, KTERÝ NEZNÁ ČAS,
JEHOŽ BYTÍ MÝTY OPŘEDENO,
PROČ JEN DAL MI POZNAT LEPÝ HLAS?
PROSÍM, NETRUCHLI PROŇ, MOJE ŽENO!

A VÍTR ŠEPTÁ: "BRZY HVĚZDU PADAT UVIDÍŠ.
PŘEJ SI, CO CHCEŠ, SNAD TI BUDE ODPUŠTĚNO.
ZE ZEMĚ, KDE LÁSKY NENÍ, VÍC NEŽ TOUHU NESKLIDÍŠ..."
ACH DOST VĚTRĚ, VŽDYŤ SRDCE BOLEM ZASAŽENO!

NEJSOU NIČÍM SLOVA V BOUŘI.
HLADOVĚ ONA POZŘE I ONEN TICHÝ VZLYK.
ZDE NEMOHOU BÝT LIDÉ VLÍDNÍ, ZDE NEMOHOU BÝT LIDÉ MOUDŘÍ,
KDYŽ ŠEPOTEM HLAS ZŮSTÁVÁ, AČ HROMOVÝ TO KŘIK!

A JÁ SNAD STÁL

KOMU VLASTNĚ ŠTĚSTÍ PŘEJI?